

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce **P. S. S.**, státní příslušnost Korejská republika, t.č. Vězeňská služba ČR, Věznice Plzeň, Klatovská 202, Plzeň, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, Praha 7, Nad Štolou 3 k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.8.2014 č.j. OAM-153/LE-HA03-HA08-2014, o udělení mezinárodní ochrany

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu).

[2] Žalobce v zákonné lhůtě podal u zdejšího soudu dne 23.9.2014 žalobu, ve které uvedl, že dlouhodobě pobývá na ul. P. 3127, F.-M. v České republice, t.č. však ve Vazební věznici P.O.Box 28, Ostrava 1. V žalobě uvedl, že od r. 2011 nebyl na území Korejské republiky, není v kontaktu ani s rodinou, Korejskou republiku byl nucen opustit z důvodu sociální a ekonomické situace celé rodiny a také byl nespokojen s vládním systémem, kde dochází k potlačování dodržování lidských práv. V České republice pracoval po dobu 5ti let, výdělek posílal své rodině

a zdůraznil, že protože se v současné době nachází ve vazební věznici, není si schopen ověřit zprávy o zemi původu a současně požádal o přiznání odkladného účinku.

[3] Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 13.10.2014 soudu sdělil, že popírá oprávněnost námitek, řádně se případem žalobce zabýval, jeho případ posoudil individuálně a výpovědi žalobce zhodnotil a porovnal s aktuálními informacemi o zemi původu. Žalobce o mezinárodní ochranu požádal až v době jeho uvěznění pro podezření z trestného činu krádeže a poškození cizí věci, takže jediným důvodem žádosti je legalizace jeho dalšího pobytu na území ČR. Navrhl žalobu zamítnout a souhlasil s projednáním věci bez jednání.

[4] Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl tak, jak je uvedeno v odstavci [1] tohoto rozsudku a v odůvodnění uvedl, že žadatel uvedl, že nikdy nebyl členem žádné politické strany ani hnutí, z vlasti odjel v červnu 2009 na služební cestu do ČR, neboť pracoval jako obchodní manager. Z vlasti odjel v červnu 2009 a domů se vracel každoročně na dovolenou asi na jeden týden, naposledy v únoru 2012. O mezinárodní ochranu požádal pouze z důvodu legalizace zdejšího pobytu, a tudíž žalovaný tento důvod nepodřadil jako relevantní pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14 ani pro neudělení doplňkové ochrany, neboť žadatel nebyl ve své vlasti pronásledován z důvodů uvedených v zákoně o mezinárodní ochraně a v případě návratu mu nehrozí přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy.

[5] Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo započato žádostí ze dne 17.6.2014. Následně byl žadatel slyšen ke své žádosti, o čemž byl sepsán protokol 15.7.2014. Z žádosti a z protokolu o pohovoru je zjištěno, že žalobce sám uvedl, že do České republiky přijel v červnu 2009, on ani nikdo z rodiny nebyl členem žádné politické strany či organizace, má vysokoškolské vzdělání a do ČR přijel jako obchodní manažer do firmy Haitego ČR. Potvrdil, že důvodem žádosti je snaha legalizovat pobyt v ČR. Do vazební věznice byl umístěn 15.1.2014 a jako důvod zadržení uvedl, že v listopadu 2013 ve Frýdku-Místku měl konflikt s jedním krajanem, došlo ke rvačce. Poté odjel jeho vozidlem, asi po 15ti kilometrech toto vozidlo zaparkoval, avšak pravděpodobně špatně zatáhl ruční brzdu, auto se dalo do pohybu, sjelo z cesty a on z obavy utekl. Chtěl by zůstat v ČR, založit si tady s.r.o., chtěl by zde podnikat. Sám potvrdil, že v případě návratu by nebyl ničím ohrožen, neboť tam neměl žádné problémy. Obsahem správního spisu jsou informace o zemi původu na téma Jižní Korea z Infobanky, týkající se vlády, voleb, vztahů, dějin.

[6] Vzhledem k tomu, že žalobce nedal souhlas s projednáním věci bez ústního jednání, soud nařídil jednání, kterého se však žalobce nakonec nezúčastnil, před jednáním se písemně omluvil. Bylo tak jednáno a rozhodnuto bez přítomnosti žalobce, jen za přítomnosti zástupce žalovaného správního orgánu.

[7] Soud nejdříve zdůrazňuje, že udělení azylu je mimořádná ochrana jedince, nesloužící k legalizaci pobytu. V první řadě je to zákon o pobytu cizinců na území České republiky, který stanoví podmínky pobytu cizince na území republiky a jeho

legalizaci. Jakkoliv je smyslem práva azylu poskytnout žadateli ochranu, nejde o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu; azyl jako právní institut je společně s doplňkovou ochranou jednou z forem mezinárodní ochrany, avšak není univerzálním nástrojem pro poskytování ochrany před bezprávním, postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv se mohou jevit jako natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.9.2005, č.j. 5 Azs 125/2005-46).

[8] Žalobce v žalobě sice zpochybnil správnost informací o zemi původu, které žalovaná měla k dispozici, avšak sám nepředložil ani nenavrhl žádné důkazy, které by zpochybnil listinné důkazy, které měl správní orgán k dispozici. V rozporu s tvrzením v žalobě, že byl nucen opustit svou vlast z důvodu sociálně-ekonomické situace a z důvodu nespokojenosti s tamním politickým systémem, žalobce ve správním řízení takové skutečnosti vůbec netvrdil. Uvedl, že odecestoval do ČR jako obchodní manažer společnosti Haitego a o udělení mezinárodní ochrany žádá jen z důvodu legalizace pobytu na území ČR.

[9] Nejdříve je nutno konstatovat fakt, že žalobce neodešel ze své vlasti z důvodu jakéhokoliv pronásledování. Naopak žalobce uvedl, že žádné problémy neměl, nebyl nijak politicky angažován. I když v žalobě vyslovil, že byl nespokojen s vládním systémem ve své vlasti, neoznačil tento důvod jako důvod odchodu z vlasti a také jak sám uvedl, nijak navenek svou nespokojenost neprojevoval, naopak byl vyslán do České republiky na pozici obchodního manažera.

[10] Soud neshledal důvodnou, s ohledem na výše uvedené, námitku týkající se ustanovení § 12 zákona o azylu a názoru žalované zcela přisvědčil. Soud, s odkazem na provedené dokazování, se ztotožnil s učiněným závěrem žalovaného, že v daném případě nebyly naplněny znaky pronásledování ve smyslu §12 zákona o azylu, tedy pro uplatňování politických práv a svobod, ani ze strachu z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo zastávání politických názorů. Je nepochybné, že žalobce si žádostí o mezinárodní ochranu chtěl zajistit legalizaci svého pobytu a učinil tak v okamžiku, kdy byl vzat do vazby.

[11] K otázce humanitárního azylu. Za zákonné a shromážděným informacím odpovídající považuje krajský soud, na rozdíl od přesvědčení žalobce, i neudělení této formy azylu (§ 14 zákona o azylu). V dané věci věnoval správní orgán náležitou pozornost objasnění důvodů, pro které humanitární azyl neudělil. U žalobce nebyly tvrzeny žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že jeho situace, ať již osobní či rodinná, je nějakým způsobem výjimečná. Žalobce je zletilá osoba bez jakýchkoliv

zdravotních potíží, je schopen si vlastní prací zajistit příjem. Soud zdůrazňuje, že žalobce je svobodný a v zemi původu má své rodiče a sestru. Žalobce tedy po návratu do země původu by nebyl izolovaný od své rodiny, jestliže tam žijí rodiče a sestra.

[12] Otázka doplňkové ochrany. Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště (§ 14a odst. 1 zákona o azylu). Za vážnou újmu se považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (§ 14a odst. 2 zákona o azylu). Při hodnocení této otázky je nutno hodnotit stav současný, resp. stav k návratu žalobce do země původu s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (rozhodnutí ze dne 17.3.2008, č.j. 5Azs 80/2007-87), který vyslovil, že *„Pro zjištění okolností rozhodných pro udělení doplňkové ochrany je tedy určující doba případného návratu žadatele o azyl do jeho vlasti. V případě uplatnění čl. 33 Ženevské úmluvy a řešení otázek týkajících se rozhodování o poskytnutí doplňkové ochrany, která je podle aktuální právní úpravy vnitrostátním prostředkem k naplnění požadavku plynoucího ze zásady „nonrefoulement“, je z povahy věci a z podstaty samotného tohoto právního institutu logicky dovoditelné, že dokazování a posuzování skutkových okolností, konkrétně situace v zemi původu žadatele ve vztahu k jeho individuálním poměrům a k dalším faktům, které je sám schopen doložit, nebo které jsou jinak zřejmé, je nutno vázat k okamžiku, kdy má být o doplňkové ochraně rozhodováno, tedy se zřetelem k současnosti, či spíše blízké budoucnosti, nikoli však směrem do minulosti.“* Žalobce nesplňuje podmínky vyjádřené v ust. § 14a zákona o azylu, neboť nebylo zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl vrácen do Koreje, hrozilo by mu reálné nebezpečí vážné újmy, jak je v tomto odstavci výše uvedeno. Udělení mezinárodní ochrany je totiž vyhrazeno zcela výjimečným případům a nelze ji pojímat jako ochranu před jakýmkoliv negativním jevem. Žalovaný přezkoumatelným způsobem ve svém rozhodnutí odůvodnil svou úvahu o nesplnění podmínek ust. § 14a zákona o azylu, soud pro projednání věci uzavřel, že správní orgán rozhodl v souladu s citovaným ustanovením.

[13] Žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť žalobce netvrdil ani nebylo prokázáno, že by některému rodinnému příslušníkovi žalobce byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení. Se závěry žalovaného a podrobným odůvodněním i této části rozhodnutí se soud plně ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, tak, jak připouští rozsudek NSS ze dne 27.7.2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, dle něhož *„je-li rozhodnutí*

žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou“.

[14] Po přezkoumání napadeného rozhodnutí v intencích ust. § 75 odst. 1 s.ř.s a po vyhodnocení všech důkazů soud neshledal pochybení správního orgánu, jestliže žádosti o udělení mezinárodní ochrany nevyhověl a neudělil ani doplňkovou ochranu. Po provedeném řízení soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s

[15] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť procesně úspěšný žalovaný se práva na náhradu vzniklých nákladů vzdal.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí l z e podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 1.7.2015

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně